

KUOLEMAN KULTTUURIA

Pekka Ervastin esitelmä 18.11.1928

Salainen, pyhä Veljeskunta kiinnitti tietysti alusta lähtien kuoleman probleemin yhteydessä huomionsa siihen seikkaan, josta mekin olemme täällä puhuneet, siihen seikkaan, että ihminen kuollessaan kadottaa välittömän yhteytensä korkeamman Itsensä kanssa. Niinkuin Jeesuskin sanoo evankeliumissa: „Nyt on otollinen aika. Vaeltakaa niin kauan, kuin teillä valo on, ettei yö teitä yllättäisi pimeyden tähden.“ Tuo valo, josta Jeesus tässä mainitsee, on juuri meidän korkeamman Itsemme, Minämme, valo. Se valo on saavutettavissa meillä tämän fyysisen elämän aikana, sillä kuoleman jälkeen me emme ole enää välittömässä yhteydessä, meillä ei ole välitöntä kanavaa tuohon valoon. Kaikki edistyminen, kaikki henkinen kulttuuri, niin hyvin täällä kuin kuolemanjälkeisessä elämässä, riippuu tietysti juuri siitä, että ihminen pääsee valoon, että ihminen pääsee yhteyteen korkeamman Itsensä kanssa, ja tässä fyysisessä elämässä me olemme sitä tietämättämme, sillä ei mitään kulttuuria syntyisi, jollei ihminen tietämättään kantaisi Jumalaa sisässään, hän ei voisi mihinkään hyvään uskoa, ei palvella aatetta, ei unohtaa itsensä ja monet kärsimyksensä tehdäkseen jotakin ihmiskunnan hyväksi, hän ei voisi kulttuuria luoda. Mutta hän ei tietysti tietoisesti tunne tätä Jumalaa tavallisissa oloissa, ja sentähden ovat kaikki uskonnot opettaneet, että meidän pitäisi pyrkiä valoon, tietoiseen yhteyteen tämän sisäisen Jumalan eli Vapahtajan kanssa. Ainoastaan Hänessä on valo ja ainoastaan Hän ratkaisee meille kaikki elämän ja kuoleman salaisuudet.

Näin ovat uskonnot aina koettaneet opettaa. Ja kun Salainen Veljeskunta aikojen aamuna seisoi tuon kysymyksen edessä, niin on luonnollista, että se ajatteli: ihminen on saatava yhteyteen todellisen, korkeamman Itsensä kanssa. Jos se yhteys saadaan aikaan nyt taikka kuoleman tuolla puolen, täällä tai toisessa

maailmassa, silloin on hänen oma elämänsä turvattu, hänen henkinen edistymisensä on turvattu, hänen kuolemattomuutensa varma.

Mikä on – näin ohimennen mainittuna – tuo Salainen, Pyhä Veljeskunta, jonka jäsenet ovat niin viisaat, että ovat voineet katsella ihmisiä näin korkealta taholta? Nämä viisaat tietäjät eivät luonnollisesti ole olleet ihmisiä meidän ihmiskunnastamme, sillä kuinka meidän ihmiskuntamme silloin vielä olisi voinut luoda viisaita tietäjiä, kun se oli vielä aivan lapsuuden tilassa? Ne viisaat tulivat toisesta tähdestä, joka oli enemmän kehittynyt. Sieltä he tulivat ja perustivat Salaisen, Pyhän Veljeskunnan ja ovat siitä lähtien koettaneet kasvattaa meidän ihmiskuntaamme. Ja kerrotaan, että Gotama Buddha puoli kolmattatuhatta vuotta sitten oli ensimmäinen ihminen, joka saavutti hyvin korkean aseman tässä Veljeskunnassa. Muut ihmiset, jotka ovat joutuneet kosketukseen Salaisen Veljeskunnan kanssa, ovat saaneet tyytyä pieniin tehtäviin siellä, lukuun ottamatta erästä toista, Jeesus Kristusta, jonka asema on perin omituinen ja omaperäinen. Tämä Salainen Veljeskunta oli siis joukko muualta tulleita ihmisiä, jotka saattoivat nähdä, katsella, sieluja henkiolentoina ja ajatella, mikä ihmiskunnalle olisi hyvä ja millä tavalla sitä voitaisiin kasvattaa. Ja ohimennen täytyy huomauttaa, että ne, jotka eivät saata järjellisenä otaksumana hyväksyä tätä Salaista Veljeskuntaa, heidän täytyy ensin päästä selville siitä, että näitä Veljiä on, tavoitelkoon he sitten ihmisiä, jotka kuuluvat tähän Veljeskuntaan tai semmoisia, jotka ovat alkuaan toiselta tähdeltä. Joka tapauksessa, jos ei järjellään voi omaksua tätä, sanoisinko aksiomia, että tietäjiä on aina ollut maan päällä, silloin täytyy odottaa, että kokemuksesta pääsee siitä selville.

Kun nyt siis Salainen Veljeskunta pohti – jos voimme käyttää semmoista sanaa – sitä, miten ihmisiä olisi autettava kuoleman suhteen, niin, kuten viime kerralla jo viittasin, voimme erottaa tässä kaksi virtausta, kaksi keinoa, jotka tuo Veljeskunta otti huomioon. Ja silloin vielä tulee meidän lisätä, että varsinaisen

Veljeskunnan kannalta ei voi puhua kuin toisesta näistä keinoista, siitä, jota itse keskuslooshi rupesi käyttämään. Se toinen keino taas johtuu muutamista syrjäloosheista, rajaloosheista ja heidän tietäjistään, jotka eivät olleet yhtä korkealla kehityksessä ja viisaudessa, kuin keskuslooshiin jäsenet, mutta jotka joka tapauksessa myös olivat täynnä halua auttaa ihmisveljiä. Tuo ensimmäinen keino, se, jonka siis keskuslooshi hyväksyi, otti käytäntöön ja joka siis on, niinkuin voimme sanoa, itse Salaisen Veljeskunnan adopteeraama kasvatustapa, se oli itse asiassa yhteydessä tuon Salaisen Veljeskunnan vanhan, ijankaikkisen näkökannan kanssa, että ihmisiä on kasvatettava, mutta on heitettävä aivan kuin kalastusverkko ihmiskuntaan ja vedettävä sitten ne ihmiset lähelle veljeskuntaa, jotka siihen tarttuvat. Toisin sanoen on kasvatettava ainoastaan niitä viisaita, valistuneita ihmisiä, jotka itse tahtovat kasvattaa itseään. Tietysti Salainen Veljeskunta ei hyväksy mitään keinotekoisia tapoja, joiden avulla me ikäänkuin sysäisimme ihmisiä eteenpäin ilman, että he itse ovat mukana omalla tahdollaan. Salaisen Veljeskunnan kannalta ei ole mitään muuta mahdollista kasvatustapaa, kuin se, että ihmisille huudetaan: kasvattakaa itseänne! Ja se, joka tahtoo kasvattaa itseään, joutuu Veljeskunnan huolenpidon alaiseksi. Lapsiahan me kasvatamme pakolla, panemme heidät kouluun ja lukemaan, ja lapset ovat kiitollisia siitä meille, he eivät osaa arvostella mitään. Mutta kun on kysymyksessä henkinen edistys, niin vakava asia, silloin ei voi tulla mikään pakko kysymykseen, vaan vapaaehtoisuus. Kaikki uskonnot ovat koettaneet aina pakkoa, ne ovat keksineet keinoja, millä ihmisiä saisi puoli pakolla hyväksymään Jumalan ja joutumaan taivaaseen. Mutta siinä ei ole onnistuttu. Kaikkien kirkkojen ja uskontojen täytyy ymmärtää, että henkisessä elämässä vallitsee ehdoton vapaus, siinä ei voi pakoittaa, ainoastaan houkutella, viehättää, opettaa, avata silmiä näkemään näköaloja. Ihmisen itsensä täytyy päättää, tahtooko hän kasvattaa itseään, mennä eteenpäin moraalisesti, intellektuaalisesti. Ja sentähden Salainen Veljeskunta tämänkin

kuoleman kysymyksen yhteydessä ei voi tehdä muuta kuin vedota ihmisiin. Ja sentähden huomaamme kyllä, kuinka kaikissa pyhissä kirjoissa ja uskonnoissa on tuommoinen kehoitus: „herätkää, etsikää opettajia!“ Tämä vanha huuto kaikuu meille Indiassa, kun osaamme mennä historiassa taaksepäin: „herätkää, nouskaa ja etsikää guruja!“ Ja kun ihmisiä sillä tavalla kehoitetaan ja houkutellaan, on aina yksilöitä, jotka kuulevat tuota huutoa, tulkoon se vaikka kuiskauksena heidän luokseen, he hyväksyvät sen, ihastuvat ja sitten pyrkivät, etsivät näitä opettajia, viisaita, jotka voivat heitä neuvoa.

Nyt voimme nähdä selvästi, kun menemme kauas taaksepäin ajassa ja katsomme sitten vähän myöhempiä aikoja, kuinka aina on ollut näitä ihmisyksilöitä, jotka tulivat etsimään viisaita, ja silloin muinaisina aikoina oli aina tiedossa, missä näitä viisaita oli. Indiassa tiedettiin, että on mentävä vain viidakkoihin; siellä istuivat aina viisaat, ja huhu kävi jostakin luostarista metsän siimeksessä tai vuorella, ja sinne piti etsijäin mennä. Myöhemminä aikoina, vaikka nekin ovat kaukaisia, oli mysterioita esim. Egyptissä, sitten Kreikassa ja Roomassa.

Jos ensin käännämme huomiomme niihin hyvin kaukaisiin aikoihin, jolloin eivät vielä ihmiset voineet ajatella pyrkivänsä mihinkään ulkonaiseen mysterioihin, vaan menivät metsiin tapaamaan viisaita opettajia, niin silloin joku yksilö löysi opettajan, viisaan tietäjän, joka pani hänet ensin jonkinlaiselle koetukselle, vuosikausiksi lähetti hänet maailmaan ja käski tulemaan esim. viiden vuoden perästä takaisin. Ja kun viisas näin oli koetellut ihmisyksilöä, otti hän hänet luokseen. Kokelas sai sitten asua metsässä ja harjoitella ruumistaan, hengitystään, harjoittaa askeesia, hän sai tottua hyvin vähään ruokaan, kylmään ja kuumaan, nälkään ja väsymykseen, kaikki vastakohtat täytyi hänen voittaa hengessään ja oppia kestämään ruumiissaan. Ja kun tällä tavalla oli oppilaaksi pyrkijää koeteltu ja guru huomasi, että hänestä saattoi olla toivoa, hänet pantiin paaston jälkeen yksinäiseen luolaan ja siellä hänen käskettiin olemaan ja

sanottiin, että hän siellä valvoisi; pyrkijä ei saanut nukkua, vaan valvoessaan tuli hänen säilyttää mielenmalttinsa, rohkeutensa ja tasapainonsa, näkipä hän mitä tahansa. Ja opettaja sanoi myös hänelle, että hänelle näytetään kuoleman salaisuudet. Kun oppilas sitten vietti yksin aikaansa luolassa, joka oli pimeä, niin guru eli opettaja näkymättömästä maailmasta päin näytti hänelle selvissä, fyysillisille silmille näkyvissä näyissä koko kuoleman prosessin ja kuolemanjälkeisen elämän. Ja kun oppilaalle kuolemaa ensin näytettiin, oli, kuin hän olisi nähnyt äkkiä jonkun kuolevan, hän joutui kuolinvuoteen ääreen ja siellä hän katseli hämmästykseseen, kuinka jotakin nousi kuolevasta, hänen fyysisestä ruumiistaan nousi sumun tapainen olemus, joka sitten kiteytyi tuoksi vainajaksi. Ja oppilas tiesi: se on tuon vainajan sielu, joka jättää ruumiin. Mutta silloin, kun tämä oli tapahtunut, muuttui itse katseleminen sillä tavalla, että oppilas, joka istui luolassa, huomasi itse olevansa tuo vainajan sielu, tuo kuollut, joka lähti tuntemattomia kohtaloita kohti. Ja silloin hän sai tuntea ikäänkuin omassa itsessään, mitä sitten tapahtui kuoleman jälkeen. Ja se, mikä silloin kiinnitti hänen huomionsa, oli, että hänet ensin vietiin jonkun virran poikki, kuoleman, tuonen virran poikki, ja siellä oli olentoja, jotka häntä seurasivat, auttoivat ja puolsivat. Ja kun hän oli päässyt yli tuonen virran, hän joutui jonkinlaiseen erämaahan, jossa häntä alkoi ahdistaa toinen villieläin, peto, toisensa jälkeen, hänen kimppuunsa syöksyi peto pedon perästä. Jos oppilas silloin pelästyi, niin opettaja antoi hänen heti kadottaa tajuntansa ja herätä tuossa fyysisessä, pimeässä luolassa. Mutta jos hän oli jonkun verran itsensä herra, niinkuin hän oli saanut oppia pitkin askeesiaikaansa, niin hän ei pelästynyt, vaan hän muisti äkkiä, että hänen piti samalla voittaa, hänen piti muistaa oman gurunsa nimi. Jos hän lausui oman opettajansa nimen, silloin hän oli suojattu, silloin villipeto pysähtyi. Mutta jos hän sai yhden taltutetuksi, silloin toinen hyökkäsi hänen kimppuunsa, hän väsyi sielussaan, tuo vaarojen torjuminen oli yhtämittäinen ponnistus.

Ja nuo pedot tulivat yhä hirmuisemmiksi ja vaarallisemmiksi, ensin oli läpikäytävä fyysillisen maailman faunat, käärmeet, krokodiilit, apinat ja muut, mutta sitten alkoi esiintyä hirviöitä, joiden vastineita ei ole tässä fyysillisessä maailmassa, paljon ilkeämpiä, rumempia, julmempia, kuin tässä näkyväisessä maailmassa; oli petoja, joilla oli monta päätä, jos oppilas sai yhden pään surmattua, kasvoi toinen sijalle. Siinä oli matoja ja käärmeitä, jotka olivat kuvaamattoman ilkeitä tavalliseen fyysilliseen eläinkuntaan verrattuna. Nämä näyt olivat sanomattoman peloittavia, ja oppilaan piti, jotta hän olisi suoriutunut niistä, hillitä oma mielensä ja muistella gurunsa tai oman jumalansa nimeä ja lausua jotakin pyhää sanaa. Lopulta hän sitten voitti kaikki pedot ja rauha oli hänen ympärillään. Sitten hän astuikin valoon ja tiesi itse, että nyt hän voi löytää oman sielunsa, jotain korkeampaa, sisempää, jonka hän tiesi itseltään puuttuvan. Nyt hän voi sen löytää ja se tuli tuossa valossa hänelle. Ja kun hän oli tuon valon löytänyt, kun hän pääsi tuohon harmooniseen ja loistavaan olotilaan, silloin hänen opettajansa herätti hänet siitä kokemustilasta, erikoisesta klärvoijanttisesta ekstaasista, jos niin voimme sanoa. Hän heräsi ja oli luolan pimeydessä ja yksinäisyydessä, jossa hän odotti, kunnes opettaja tuli hänet hakemaan. Ja opettaja sanoi sitten: „Sinä olet nyt suorittanut yhden kokemussarjan, nyt alkaa sinun työsi kuoleman voittamiseksi. Sinun pitää nyt istua aina tässä luolassa, minä tuon sinulle ravintoa silloin, kun tarvitset. Sinun pitää istua täällä päivisin miettimässä niitä samoja asioita, joita nyt sait kokea. Sinun pitää niitä miettiä ja mietiskellä siihen saakka, kunnes nukuessasi elät ne kaikki uudestaan.“

Jos me sitten ajattelemme hieman myöhempiä aikoja – nekään eivät ole mitään äskeisiä aikoja, vaan niitä, joissa oli mysterioita ja mysteriolaitoksia, esim. vanhoja egyptiläisiä aikoja – niin asia oli sama, kuten ennen, mutta hieman toisessa muodossa. Kaikista mahtavimmat, korkeimmat opettajat olivat vetäytyneet syrjään, ja ihmiset olivat myös hieman muuttuneet

sisäisen rakenteensa ja hermostonsa puolesta, niin että oli ollut vaikea sillä tavalla näyttää näyssä jokaiselle pyrkijälle niitä asioita, joita tahtoi hänelle opettaa. Sentähden pantiin mysterioissa, kuten kaikki tiedämme, toimeen näytelmiä, semmoisia symbolisia näytelmiä, joihin pyrkijä, oppilas, itse otti osaa. Ensin hän itse personallisesti otti osaa tuohon draamaan, myöhemmin hän sai katsella, kun uusi pyrkijä otti siihen osaa, kuten hän ennen. Ja kun me tutkimme, sanoisinko, kokeneen silmällä esim. egyptiläistä Kuolleitten Kirjaa, niin huomaanne, että se on ollut vihkimysrituali, niinkuin sanotaan, se on ollut semmoinen rituali, jota on käytetty mysterioissa. Ja tästä seikasta ovat jo monet meidän tieteellisistä tutkijoistamme tulleet vakuutetuiksi, vaikkakin Kuolleitten Kirja, kuten tiedämme, sai sen nimen siitä, että nuo papyruskääröt löydettiin kuolleitten kirstuista, jonka tähden eurooppalaiset oppineet antoivat sen nimen sille. Sen oma nimi on, kuten mainitaan eräässä luvussa, ollut „Asunnon eli viipymisen salattu kirja“. Tämä asuminen tarkoittaa silloin „henkimaailmassa asumisen salattu kirja“ tai myöskin „kuolleitten valtakunnassa asumisen salattu kirja“. Kun se löydettiin, oli se fragmentteina, joku luku on ollut yhden, toinen toisen muumion kirstussa. Meillä ei ole tietoa, missä järjestyksessä eri luvut ovat olleet, mutta kun me kokeneen, salatieteilijän silmällä luemme tätä kirjaa, semmoisena, kuin se on oppineiden julkaisemana, niin meidän täytyy liittää sieltä otetut kohdat yhteen aivan toisessa järjestyksessä ja siten saada kokonaisuus. Niin meidän aina täytyy menetellä vanhojen kirjoitusten suhteen. Kun sillä tavalla menettelemme tämän Kuolleitten Kirjan suhteen, niin me saamme aivan selvän kuvauksen ritualin muodossa, siitä vihkimyskaavakkeesta, joka kuvaa kuolemanjälkeistä elämää. Siinä on semmoisia kohtia, jotka aivan heti iskevät silmään: kuolleita nimitetään osirifoiduiksi: jokainen kuollut, joka ritualissa esiintyy, on osirifioitu, hän puhuu Jumalan nimessä, hän puhuu, kuin hän itse olisi Osiris, korkein Jumala, tai, kuten nyt voimme sanoa, Kristus,

Buddha: voisimme löytää tuommoisen kirjan, jossa kuollut sanoo: „minä olen Kristus, minä olen synnitön.“ Jokainen kuollut puhuu, kuin hän olisi äärettömän pyhä ja elänyt ja ollut aina hyvin. Meistä tuntuu, kuin Egyptissä olisi ollut ainoastaan kokonaan täydellisiä ihmisiä tai sitten tekopyhiä, fariseuksia ja että egyptiläiset ovat luulleet, että vainajan sielu pelastuu sillä, kun hän kuoleman jälkeen rehentelee: „en ole koskaan tehnyt mitään syntiä, en ottanut, mitä minulle ei ole kuulunut, en valehdellut, en tehnyt sukupuoli-syntiä j.n.e.“ Hän luettelee kaikkia mahdollisia syntejä. Ja tämä seikka jo sinään, että hänet osirifoidaan, että hän puhuu, kuin olisi jumalallinen olento, todistaa meille, ettei saata olla kysymyksessä mikään tavallinen kuollut, vainaja, ei saata olla kysymyksessä mikään kuoleman passi, joka pantiin kirstuun, että vainaja muistaisi jutella valheita Jumalalle. Tämä Kuolleitten Kirja itse asiassa on ollut jotakin muuta, sen on täytynyt olla vihkimysrituali, suuri opastus niille, jotka tahtoivat tietää ja voittaa. Ja me voimme aivan hyvin ymmärtää, että Kuolleitten Kirjan rituali tarkasti kuvaa meille, miten mysterioissa vihkimysdraama esitettiin. Siinä oli eläviä ihmisiä tätä draamaa esittämässä, ja se, joka saattoi ottaa osaa vihittäväenä, oli oppilas, jonka piti esiintyä kuolleena, vainajana, kuten ennen oppilas luolassa istuessaan sai kokea samoja asioita, kuin jos hän olisi ollut kuollut. Ja me näemme Kuolleitten Kirjasta, kuinka oppilasta kulkueessa, johon kaikki papit ottivat osaa, kannettiin paareilla, jotka olivat laitetut venheen muotoiseksi: siinä oppilas makasi kuolleena, muumiona, kuten kuvissa on esitetty, ja tällä tavalla hänet kannettiin Tuonenvirran yli, kuten myös vanhoissa suomalaisissa mysterioissa on esitetty. Sitten, kun hänet oli tämän virran yli kannettu, hän astui tuolta paarilta alas ja oli elävänä mukana rannassa, vaikka oli olevinaan kuollut. Ja sitten Kuolleitten Kirjasta saamme nähdä, kuinka tämä oppilas, kandidaatti, tapaa toisen peloittavan olennon toisensa jälkeen. Ja myöskin ymmärrämme, kuinka hänellä on takanaan auttajia, jotka häntä seuraten kuiskaavat hänelle silloin, kun

peloittava olento tulee eläimen muodossa hänen eteensä, jonkun maagillisen sanan, tunnuslauseen, jolla hän puolestaan saa peloittaa tuota hirviötä. Tuossa ritualissa sanotaan, että jumala jumalan perästä kohtaa hänet, ja ne jumalat ovat erittäin peloittavan näköisiä, eläimien näköisiä. Egyptiläisissä kuvissa esitetään jumalat milloin minkin eläimen pään kanssa. Sitten, kun jumalia on esiintynyt, alkaa tulla tavallisia eläimiä, krokodiileja, käärmeitä ja muita, niin että tuo kandidaatti joutuu suuren kauhun valtaan, jollei hän pidä ajatuksiaan koossa, että hän kuulee, mitä opettajat kuiskaavat hänelle, sillä hän ei saa kääntyä eikä paeta, silloin kaikki menisi hullusti. Hänen tulee kestää kaikki tyynesti. Ja kun hän sitten on voittanut kaikki julmat pedot, jotka ovat häntä ahdistaneet, niin hän Kuolleitten Kirjan ritualin mukaan joutuu valoisaan huoneeseen, jossa kaukana on kuin pieni kappeli, ja siinä kappelissa, hän tietää sen, on hänen sielunsa, joka on siellä linnun, siivekkään hukan, muodossa. Egyptissä oli varpushaukka sielun symboli ja samalla kehittyneen ihmisen symboli, sillä se, niinkuin sanottiin, lensi suoraan aurinkoa kohti, se ei tullut häikäistyksi. Mehän voimme nyt sanoa, että kotka lentää sillä tavalla ja se sopii henki-ihmisen kuvaksi. Kun tuo kandidaatti lopulta on löytänyt sielunsa, loppuu draama sillä kertaa. Ja aivan samalla tavalla, kuin ennen, sanotaan hänelle nyt: „sinun pitää nyt mietiskellä näitä asioita“. Ja hänet viedään opetussaliin, jossa hänelle näytetään kuvissa, hieroglyfeissä, mitä hän oli läpi käynyt. „Sinun pitää miettiä niitä siihen saakka, kunnes yöllä nukkuessasi koet kaikki uudestaan“, sanottiin hänelle.

Tämmöinen treenausjärjestelmä on aina ollut Salaisella Veljeskunnalla, toisin sanoen he antoivat ensin eksaktisen kuvan siitä, mitä ihmiselle tapahtuu kuoleman jälkeen. Me voimme tänäpäivänä saada näitä kuvia kirjoista, toisten puheista j.n.e., meidän ei tarvitse välttämättä joutua luoliin tai mysterioihin, saadaksemme kuulla, miten on elämä kuoleman jälkeen. Meidän ihmiskuntamme on siksi kehittynyt, että ainakin ajattelevimmat

yksilöt saattavat ottaa vastaan kertomuksen siitä, mikälaista on ihmisen elämä kuoleman jälkeen. Ja sitten alkaa työ. Eikä Salainen Veljeskunta ole tarkoittanut sitä, että armosta on kerrottu tietämättömille ihmisille, miten on kuoleman jälkeen. Tietysti niin on tehty, eikä ketään ihmistä tuomita siitä, että hän tyytyy siihen, mutta Salainen Veljeskunta tarkoittaa: nyt kun olette saaneet tiedon siitä, kuinka asiat ovat kuoleman jälkeen, niin uskomalla siihen, että olemme kertoneet teille asiat tieteellisen tarkasti, teidän pitää eläytyä siihen mietiskelemällä sitä, eläytyä siihen niin paljon, että te yöllä nukkuessanne koette ne kaikki uudestaan; teidän täytyy yöruumiissanne kokea kaikki ne asiat. Sillä tavalla on sanottu aikojen aamusta lähtien, luolissa, mysterioissa, sillä tavalla sanotaan tänäpäivänä vielä: tämä on oleva teille meditatioaihe, teidän täytyy eläytyä siihen niin, että se syöpyy yöruumiiseen, niin että te nukkuessanne elätte koko tämän draaman, sillä jos ette yöruumiissanne saata elää sitä kokonaan ja olla aivan pelottomia, jos ette yöruumiissa ollessanne muista kaikkia tunnussanoja ja tule toimeen kaikissa tilanteissa, emme voi auttaa teitä. Vasta, kun olette itse treenanneet itsenne niin pitkälle, että nukkuessanne voitte elää uudestaan nämä asiat täydellisesti voittaen kaiken pelon, vasta sitten voimme auttaa teitä, herättää teidät. Ja jos katselemme ajassa taaksepäin kaikkiin mysterioihin ja opetuksiin luolassa ja metsässä gurujen luona, niin näemme, että kun oppilas oli mietiskelyssään päässyt siihen kohtaan, että hän eli uudestaan kaikki kuolemanjälkeiset tapahtumat ja päässyt valoon ja löytänyt sielunsa, korkeamman itsensä, silloin siellä toisessa maailmassa guru, opettaja, hierofantti, astui hänen eteensä ja sanoi: „herää nyt.“ Ja silloin hän todella heräsi kuin uudeksi ihmiseksi, uudestisyntyneeksi ja tunki olevansa yhteydessä ei ainoastaan oman, personallisen sielunsa kanssa, vaan koko maailmankaikkeuden sielun kanssa. Se hänen oma sielunsa oli samalla kuin koko maailman jumalallinen sielu; hän oli suuressa valossa. Tämä tapahtui silloin toisessa maailmassa, siis yöllä. Ja hierofantti sanoi hänelle: „Nyt sinun

tehtäväksesi tulee voittaa kuolema sillä tavalla, että tästä valosta menet taaksepäin, säilyttäen koko ajan valon, vetäen mukana valoasi, menet taaksepäin läpi kaikki kuolemanjälkeisen elämän kohtalot ja kokemukset ja läpi kuoleman.“

Tuo valo silloin muinaisina aikoina oli saavutettavissa yöruumiissa, toisin sanoen silloin, kun ihminen oli ulkopuolella fyysillistä ruumistaan, kun fyysillinen ruumis nukkui. Ihmisen täytyi alkaa kuolemanjälkeistä elämää uudestaan tuossa valossa, säilyttäen valon omassa sielussaan: hän astui aivan kuin ylhäältä alas, korkeammasta, sisäisestä Itsestään alas varjojen valtakuntaan. Hän ei enää nyt saanut kokea semmoista, mitä itse ennen oli näyissä kokenut, nyt hänellä piti olla valo koko ajan mukana, että hän saattoi valaista todellisia kuolleita, nyt se ei saanut olla näkyjä, nyt hänen piti astua valaistuna ihmisenä kuolleitten luo kuoleman valtakuntaan, valaista koko sitä maailmaa ja lukea sen kirjoituksia, salaisuuksia, tutkia ihmissieluja niiden erilaisissa tiloissa kuolemanjälkeisessä elämässä. Tämä oli hänen tehtävänsä. Ja me sanomme, että se oli silloin todellista vihkimystä hänelle, hän kävi läpi silloin todellisen vihkimyksen toisessa maailmassa. Hän oli silloin siis osirifioitu, tullut yhdeksi Jumalan kanssa, vapahtajan kanssa, hän oli tullut, egyptiläisellä kielellä, yhdeksi Osiriksen kanssa, ja jos sanoisimme toisella kielellä: yhdeksi Buddhan kanssa, yhdeksi Kristuksen kanssa. Kun hän nyt siis astui kuolemanvaltakuntaan ja kun häntä ympäröivät kaikki kynnyksenvartijat ja ne voimat, jotka sitä valtakuntaa tavallaan suojelevat, tavallaan ovat sen omia kauhuja ja kun ne koettivat asettaa esteitä uuden vihityn tielle, niin hänen tietysti silloin oli helppo ja luonnollista muistaa niitä kaikkia sanoja, kaikkia ajatuksia, loitsuja, mantroja, joiden avulla hän sai nämä luonnonvoimat taltutetuksi, tyynnytetyksi. Muistakaamme, todellisuuden kannalta nuo kaikki elämän muodot ja hirviöt, jotka ovat omiansa meitä peloittamaan, ovat symbooleja, ne eivät saata peloittaa todellista vihittyä. Ne pelottavat meitä, jos kaikenlaisilla muilla keinoilla pääsemme

toiseen maailmaan, emmekä me silloin tule toimeen noiden petojen keskellä. Mutta jos olemme läpikäyneet treenauksen, jos olemme mietiskelyssä valmistuneet, eläneet yöruumiissamme kaikki nuo asiat ja saaneet valon, silloin me voimme myös nähdä, jollei heti, niin myöhemmissä vihkimyksissä, että kaikki nämä hirviöt ja petoeläimet ovat kuin harsoja, naamioita, joita erilaiset luonnonvoimat heittävät päällensä, ne pukeutuvat tuommoisiin symbooleihin, jotka ovat ymmärrettäviä meidän ajatuksellemme, mielikuvituksellemme, voisimme vielä sanoa: se on meidän oma mielikuvituksemme, joka heittää naamion luonnonvoimien päälle. Luonnonvoimat ovat aivan neutralisia, puolueettomia, ei niillä ei ole mitään vihaa meihin, se on meidän oma fantasiaamme, joka antaa luonnonvoimien näkyä siinä muodossa. Kun olemme valossa, olemme yhtyneet Jumalaan, eikä mikään voi meitä peloittaa, me näemme kaikkien noiden kuvien läpi, jos meidän alitajuntamme olisikin halukas heittämään harsoja luonnonvoimien yli. Me voimme silloin katsoa asioita semmoisina, kuin he ovat todellisuudessa.

Ihmisen piti siis oppia yhtenä suurena moralisena läksynä, ettei hän saanut koskaan pelätä. Kun hän oli tämän läksyn oppinut, oli saavuttanut semmoisen muinaisen vihkimyksen, että saattoi itsetietoisesti liikkua kuolemanvaltakunnassa, silloin hän saattoi alkaa tehdä työtä. Tässä näkyvässä maailmassahan oli kulttuuria, mutta nyt sitä saattoi ulottaa kuolemanvaltakuntaan, ja paljon on siellä myöskin jo tehty.